

L'AVENÇADA

SETMANARI RADICAL-NACIONALISTA

REDACCIÓ I ADMINISTRACIÓ:
CARRER DE TRES-LLITS, NÚM. 3
LA CORRERONDENCIA, AL DIRECTOR

Número, 10 céntims

ELS TREBALLS ES PUBLIQUEN BAIX
L'EXCLUSIVA RESPONSABILITAT DE
LLURS AUTORS, NO'S TORNEN ELS
ORIGINALS.

ANY I

Barcelona 20 Novembre de 1915

NÚM. 38

VICTORIA!

MANCARIEM a un deure de sinceritat si no afirméssim joiosament que Barcelona amb un gestic de virilitat, potser dictat per l'instint de conservació, ha donat la victòria als republicans en les eleccions del passat diumenge. De setze candidats que els partits coaligats presentaven al cos electoral, onze han meregut la confiança del cens barceloní, i encara, per si això no fos prou, un candidat que's presentava amb caràcter d'independent, D. Tomàs Burrul, ha fet, després d'haver triomfat en el districte X, manifestacions d'afiliació al partit Radical.

Aquesta victòria que pot omplir-nos de orgull, ens hauria d'oferir profitoses ensenyances. No es que nosaltres volguéssim ara desvirtuar tot el caràcter que té la victòria electoral darrera, sino que deduïm de ella aquelles conseqüències lògiques que es prudent deduir-ne, escatir els motius pels quals encara no ha estat més vibrant i més aclaparadora.

De temps,—per qué negar-ho?—se notava en el cos electoral més que un desgany, un cansament que feia que quan se'l cridava a complir la seva augusta missió se manifestés amb turbulències, indecisions i fluctuacions lamentables. Això feia que la ciutat pogués ésser titllada de coqueta, per a oferir el triomf, indiferentment, als uns o als altres dels agrupaments polítics que se'l disputaven.

I es que aquest cos electoral, compost en sa gran majoria, per ciutadans republicans, veia amb pena, com les fraccions, els grupets i les capelletes prenen peu, molts cops alimentats per aquells mateixos elements que devien ofegar-los sota una sana i severa disciplina. D'aquí que avui hi hagi a Barcelona tants partits (?) republicans com cassinets i com persones amb aspiracions de posseir una acta de regidor. Això, sens dubte, ofereix un tristíssim espectacle, i, ademés, desorienta a l'elector republicà que al depositar son vot a l'urna

no ho fa per una persona ni per un grupu determinat, sino responent sola i unicament al màgic nom de República.

La victòria, doncs, del passat diumenge ofereix per a nosaltres una ensenyança, mare de moltes altres ensenyances, i es que després de la confusió natural que havia de produir la coalició entre dos partits que tan s'havien combatut, han tornat les aigües a son llit natural, i les diverses agrupacions republicanes amb capitá però sense bandera, que pretenen actuar en la vida pública barcelonina, sentint-se imantades per aquesta grossa agrupació, única amb solvència i única amb prou força per a vencer a les dretes, han anat diluint-se i confonent-se en el gros de l'exercit, lluitant els seus soldats, no com si ho fossin del seu sóu, sino com a fidels i entusiastes defensors d'una bandera que era la de tots i la que a tots ens amparava.

Si es aixís, si, com tots volem, a començat a realitzar-se aquesta saludable canalització d'elements dispersos del republicanisme català cap a una conjunció de conductes, per que no fer, per que no treballar, per a que aquesta conjunció sigui també una realitat per lo que atany a principis i a ideals? Tan difícil seria trobar aquet comú denominador que a tots ens fa germans?

La victòria que'ns ha donat el cens republicà de Barcelona, es un crit d'alerta que no tenim el dret de desoir. A la confiança que la nostra actuació mancomunada davant la lluita electoral li ha inspirat, devém correspondre-hi fent-nos'en dignes. I això sols ho aconseguirem posant, no ja sordina, sino pany i clau a nostres baralles intestines. Les persones deuen oferir-se en sacrifici a una major disciplina i a una alta direcció i quefatura... Però, aixís mateix, aquells grupus, aquelles ficcions de partit que s'hà demostrat que no poden oferir-ni personalitats quan se'ls demanen, ni organització quan se fa necessària, ni res que dongui la sensació d'una força política d'efectivitat palpable, deuen també sacrificar la trista pruija d'una existència in-

feconda i confondre les seves aigües en les del mar tempestuós de les organitzacions fortes i definitives.

Perque els partits deuen ésser instruments posats al servei dels ideals dels homes, però mai deuen els homes estar junyits eternament a la existencia fictícia de un partit sense carn de realitat en la vida del poble en el qual actua. I aquets partits de tradició gloriosa, que o bé per haverlos abandonat les masses populars, o bé per haver-se retret la major part i lo més sel'lecte dels seus capdaventers, o bé per que ja han viscut *el seu* moment en l'història, esdevenen tristes reliquies, vivint de la llegenda i del record, guardant un foc sagrat que no tenen, però forces per a abrindar quan l'ocasió ho reclama, deuen sacrificar-se i morir. Morir, precisament, per la major grandesa dels ideals, per a deixar en llibertat als adeptes que encara'ls quedin, puix que no es lícit lligar als joves i als lluitadors als fustam de un barco que fassi aigües.

Avui el Partit Radical te obertes de bat a bat les portes a totes les matitzacions del pensament republicà de Catalunya.

Els homes de bona voluntat i d'entusiasmes que tiuguin fé en els ideals republicans i en els destins de Catalunya, poden dins del partit Radical, desenrotllar les seves iniciatives i cercar-hi els llacs de perill que les seves ansies de lluitador reclamen i els llocs d'honor de que les seves aptituds el fassin mereixedors.

Persistir, doncs, en el manteniment de organitzacions deficientes i caducades, persistir en el manteniment de partits que no podent tenir una existencia propia han de confiar en l'apoi altruista dels aliats per a anar fent la viu-viu i obtenir representacions que per ses propies forces no obtindrien, es fer un tort a la causa de la República, es mantenir una constant perturbació entre les forces republicanes.

Victoria, sí, però també renovació per als uns i actes de contrició per als altres!